

Kopriva Nikolett

EGY IDEJE NEM

egy ideje nem követ.
amikor alszom, nem álmodik helyettem,
nem fojtogat hajnalonta,
amikor felkelek, nem mondja,
mitől kell ma félnem,
hova kell eljutnom,
milyen útvonalon.
amikor eszem, nem szól rám, hogy
köpjem vissza, ha
tükörbe nézek,
nem ellenkezik.
nem húzza rám a szűrős
pulóvert, az elnyűtt szőrmekabátot,
a cipőt, ami folyton feltöri a lábam.
nem mondja el, milyen
könyvet olvassak,
mit írjak, rajzoljak.
nem énekli el újra és újra,
vegyem észre, sivatagban élek,
ahol kígyók követnek.
nem mondja: szeret.
amióta sárga szembogara
nem figyel a kulcslyukon,
meghaltak a madarak a házban.

SZOBOR

miután álmodni kezdtek
a vasszagú éjszakában,
a monoton, fülledt zakatolásban,

egy kalauznak öltözött idegen
komótosan végigjárta
a vagonokat. halkan kinyitotta
a fülkéket, a rongyos üléseken
elnyúlt, szuszogó emberek
arcába hajolt. nem rezdültek.
szájuk szélén nyál,
végtagjaik megrándultak, amikor
fekete patakok és
évig érő hegyek között
a senkiföldjén
végignézte életüket.

végül meghúzódott egy fülkében,
leült az öregasszony mellé, aki
gyerekkoráról álmódott.

*talán unokáihoz utazott,
vagy férjéhez a temetőbe,
suttogták az emberek pirkadatkor,
amikor hiába ébresztették, mert
szoborrá változott.*

